

Kakšne otroke ima rada Marija?

Vsak katoličan ima poleg svoje telesne matere tudi še dve duhovni materi, eno na zemlji, drugo v nebesih: sveto cerkev in Marijo, Mater božjo.

„Angelček“ vam bo letos večkrat kaj povedal o Mariji, vaši nebeški Materi. Posebno bi vas rad temeljito poučil, kako se morate vesti, kakšni morate biti, da vas bo mogla Marija rada imeti.

Da boste pa ta nauk o nebeški Materi lažje umeli in si ga bolje zapomnili, bomo ono pristrčno ljubezen, ki jo ima navadna dobra mati do svoje dece, primerjali z nebeško ljubeznijo, ki jo ima Marija do svojih otrok.

Omenim pa, da se navadno imenujejo Marijini otroci le oni, ki so zapisani v posebno Marijino družbo tega imena; vendar se sme vsak izvrsten častilec Matere božje tudi imenovati Marijin otrok.

1. Navadno si matere želé, da bi bili vsi njih otroci **lepi in zdravi**. Oj, kako hudo dé dobri in skrbni materi, če ima njen otrok kako telesno napako, če nima vseh zdravih udov, če je popačenega ali odurnega obličja itd.

Enako si želi naša nebeška Mati **lepih, zdravih in čvrstih** otrok. Pa nikar ne mislite, da gleda nebeška Mati na zunanjo lepoto, na čvrsto telesno zdravje; ne, marveč le na dušno lepoto. Podlaga vse dušne lepote, dušnega življenja in zdravja, pa je **milost božja**.

Grozovito ostudna je duša omadežana s smrtnim grehom, da si pač grše ostudnosti ne moremo misliti *ne na tem, ne na onem svetu*. Precejšnji del peklenških kazni bode ravno v tem, da bodo morali pogubljeni vekomaj gledati to strašno ostudnost pri sebi in pri drugih. Obratno pa je duša v posvečujoči milosti božji nedopovedljivo lepa. Dokaz nam je to, ker se Bog sam iz nebes z veseljem ozira nanjo. Bog, ki vedno gleda vse lepotije v nebesih in na svetu, se vendar z veseljem ozira na tako dušo, in se mu toliko priljubi, da jo imenuje svojega ljubega otroka.

Zdaj pa že lahko izprevidite, kateri so oni lepi in čvrsti Marijini otroci, do katerih ima nebeška Mati posebno veselje. Dvojni ljudje na zemlji so taki lepi Marijini otroci.

Najprej oni žarnolični in presrečni, ki po svetem krstu še niso izgubili posvečujoče milosti božje. Poznamo jih po njih krasnem imenu: nedolžni! O, le-ti so največji ljubljenci Marijini; oj, s koliko radostjo obrača nebeška Mati nanje svoje materine oči! Taki ljubljenci Marijini so bili: sv. Alojzij, Stanislav, Berhmans, Herman, sv. Terezija, Roza Limanska in še milijoni drugih.

Druga vrsta lepih Marijinih otrok je pa vrsta onih, ki so bili sicer tako nesrečni, da so izgubili posvečujočo milost božjo s smrtnim grehom, a so jo zopet dobili v dobro opravljeni izpovedi. Vsi pravi izpokorniki so tudi ljubljenci otroci Marijini. Saj se še svetna mati tako zelo veseli, če je njen otrok po hudi bolezni ali po kaki drugi nesreči izgubil telesno lepoto in krepost, pa jo potlej zopet dobi po srečnem ozdravljenju. Kako da bi Marija ne bila vesela svojih ozdravljenih otrok, ko vé, kako grozovito ostudni so bili, dokler so bili še v smrtnem grehu; zdaj pa so tako neizrečno lepi, ko so očiščeni v krvi božjega Jagnjeta — in sicer po njeni skrbi. Zgodovina nam kaže tudi premnogo takih ljubljencev Marijinih, kakor je bila, n. pr., sv. Marija Egipčanka, Kortonica, sv. Avguštin ter še milijoni drugih. O, tudi izpokorna nedolžnost je ljuba Bogu in Mariji!

Na katero stran se boš postavil, dragi ^{Mar. otrok?} čitatelj? Oj, če čuti tvoje srce rajsko zavest krstne nedolžnosti, ki še ni bila omadežana z nobenim smrtnim grehom, vztrajaj in ostani zvest do zadnjega vzdihljaja — na pravi strani med nedolžnimi jagnjeti, ki so odlični ljubljenci Marijini. Če pa te sreče ni več, skrbi pravočasno za lepoto izpokorjene nedolžnosti, ker sicer ne moreš biti ljubljen otrok Marijin.

* * *

Abulker, V zgornjem Egiptu je v začetku 18. stoletja živela družina, ki je bila najprej v razkolništvu.

potlej pa je prestopila v katoliško cerkev. L. 1714 jim je bil rojen sinček, kateremu so dali pri sv. krsu ime Abulker. Oče Jožef je najprej dete izročil v božje varstvo, potem pa se je obrnil proti altarčku presvete Device, ki ga je bil napravil v sobi, in ji predstavil otroka rekoč: „Ti boš njegova mati; tebi ga darujem od tega trenutka in ga posvetim tvojemu Sinu; varuj ga, da ostane čist vsakega greha; ohrani ga v polni veri katoliške cerkve; vzgajaj ga v čistosti; zaljšaj ga s slehrno čednostjo, bodi mu bramba in škit zoper hudobnega sovražnika do smrti!“

Očetova želja se je izpolnila. Bil je izvrsten deček in vrl mladenič, ki je vse življenje ohranil krstno nedolžnost. Ne bom vam tu natančneje opisoval njegovih vrlin; marveč le to povem, kako goreče je častil Mater božjo.

V sedmem letu njegove dobe je obiskal družino neki pater iz Jezusove družbe, ki mu je podaril podobico Matere božje. Pobožni otrok, jo obesi na steno, napravi zanj oltarček in večkrat na dan tu opravlja svoje goreče molitve. Vsako jutro ovenča sliko s cveticami; mnogovrstna darila, ki jih je pritrgal sam sebi, položi najprej na Marijin oltarček in jih pokloni nebeški Kraljici, potlej pa razdeli med uboge.

Njegova mati ga je večkrat videla, kako je kleče, z obrazom do tal sklonjen, v solzah klical: „Ti si moja mati, tebe ljubim, tebe ljubim!“ Potlej je hitro vstal, se globoko priklonil in glavico naslonil k Marijinim nogam, rekoč: „Tvoj služabnik sem, o Marija!“ Še ponoči ga je mati večkrat slišala ponavljati imeni Jezus in Marija.

Tudi druge otroke je učil in priganjal, kako naj ljubijo in časte Marijo. Prosil je gospoda misijonarja, naj mu povedo več lepih zgledov o Materi božji, da jih je potlej ponavljal svojim malim tovarišem in jih navduševal za čisto in nedolžno življenje.

Kot sedemnajstleten mladenič je bil poslan v Rim, da bi se izučil za misijonarja in potlej deloval med svojimi rojaki. Med potovanjem je povsod, kjer je le mogel, obiskal kako svetišče Matere božje, ter jo prosil

pomoči in ji obetal sveto zvestobo. Posebno se v Loreti kar ni mogel ločiti od Marijinega svetišča.

Zadnji dan i. 1731. je došel v Rim. Na sv. treh Kraljev dan je dobil obleko misijonskih gojencev. Preden jo obleče, jo daruje nebeški Kraljici, da bi jo blagosloвила. Detinsko-zaupno jo prosi, naj nikar ne dopusti, da bi v tem svetem oblačilu storil kak greh, marveč da bi mogel vedno čist ostati. In ko zapazi, da ima rdeč rob in pas, se spomni mučenja in navdušeno ga poljubi, se ozre na sliko Matere božje in vzklikne: „Tukaj sem, pošlji me! Toda storiti me moraš vrednega take milosti!“ V tem slovesnem trenutju je Mariji izročil vse svoje učenje in ves svoj trud. Tudi pozneje je mnogokrat ponavljal to popolno izročitev.

Pridno se je učil in pripravljaval za svoj poklic; vzorno se je vedel ter boljbolj odlikoval v krščanskih čednostih. Pa božja volja ni bila, da bi bil ~~priem~~ ^{priem} kot goreč apostol nazaj v svoj rojstni kraj, marveč Bog je v najlepših letih, kakor nekdanj sv. Alojzij, presadil to lepo lilijo v rajski vrt Marijinih otrok. Kakor je lepo in vzpodbudno živel, tako je tudi lepo in srečno umrl, 30. aprila 1738. Vsi, ki so ga poznali, so pričali, da je ohranil ves čas svojega štiriindvajsetletnega življenja brezmadežno obleko krstne nedolžnosti.

Prva in zadnja smodka.

Skaj boste govorili? Tobak ima svoj denar. Tako se rad odreže vsak tobakar, kadar ga kdo drega, češ, s kajenjem se izpiha dosti drobiža v zrak. Postaven kadilec je bil tudi Ogrinov France. Ta je zagovarjal kajenje tako-le: „Le dajmo ga; bodo pa davki toliko manjši. Tobak je cesarska roža. Kar cesar pri tobaku dobi, mu pa drugje ni treba iskati.“

Ali ima tobak res svoj denar, in torej kadilec ravno tako težak mošnjček kot nekadlec, tega med tobakarji ne bomo dognali do sodnjega dne.